

Небето е чисто, слънцето се подава радостно и гордо. Чуватъ се далеко бойнитѣ тржби. Скоро на хоризонта започватъ да изпъкватъ конни и моторизирани отдѣления. Тѣ пълзятъ бавно, въ стройни редове. Голѣмитѣ коли отдалечъ напомнятъ нѣкакви огромни костенурки.

Войската е строена. Пристига командирѣтъ на дивизията, полковникъ Пеневъ, яхналъ на силенъ и чевръстъ конь. Въ галопъ той преглежда и поздравя войскитѣ. Сетне се отслужва молебень, народѣтъ се смѣсва за малко съ войницитѣ, които обкичва съ цвѣтя.

Молебень на войскитѣ преди да минатъ границата.

Наближава деветъ часа. Ние трескаво гледаме къмъ граничната пирамида — оня бѣлъ, но зловещъ стълбъ, който насилникѣтъ бѣ поставилъ, за да разкъса снагата на нашата земя и да раздѣли братъ отъ брата.

Чува се силенъ гръмъ. Високъ, черенъ стълбъ отъ пушекъ и прѣстъ нарушава равнинното спокойствие на Добруджа. Веднага следъ туй конницата въ разгър-